

тѣхъ даже плакаха Тѣ бѣха вѣче съ насъ навикнѣли; съ насъ тѣ бѣха по-дързновенни и по-спокойно живѣяха, защото само една дума — Русинѣ — показваше имъ се като сила, задъ която тѣ можяха да се скрижтъ отъ предстоящата опасностъ. На съмнуване ние оставихме Габрово и трънахме по севлиевското шоссе. Най напредъ се проточилъ дългъ обозъ съ болничнитѣ принадлежности; около него вървятъ разпрѣснѣти санитаритѣ, на брой около сто и петдесетъ человекъ; може да се случи да се срѣщнатъ съ баши-бозуци заради това тѣ бѣха въоръжени отчасти съ пушки или револвери, а отчасти съ студени оружия. Подиръ обозтъ бѣха се наредили товарнитѣ болнични кола на брой петнадесетъ; по-нататкъ пътуваха лѣкаритѣ на конѣ или въ талиги, и найпослѣ нашето «червенокръстовско» отделение съ своитѣ три каруци. Врѣмето бѣше горѣщо. Прекрасния пътъ шоссе отъ Габрово за Севлиево върви по живописнитѣ отрасли на Балкана, гдѣто богатитѣ полета бѣха покрити съ златна пшеница или съ зеленъ още кукурузъ, между които сж разпрѣснѣти групи отъ вѣликолѣннитѣ дървета букове, орѣхи, габъръ и други. Десетъ версти далечъ отъ градътъ ние срѣгнахме една сотня Донски казаци, предъ които ѣздѣше познатъ менѣ пълковникъ. Отъ кждѣ вие идете или на кждѣ? — попитахъ го азъ. — Ние конвоирахме начальника на девета дивизия, княза Светополкъ-Мирскаго, до Севлиево. Князътъ ще отиде отъ тамъ право въ Ловечъ, гдѣто щѣло утрѣ да стане сражение, а такожде, казватъ, че се очаква да стане голѣма битка при Плѣвентъ. Тѣзи извѣстия ни накараха неволно да побързваме, да смалимъ нашитѣ